

אתי אתי. זמרה

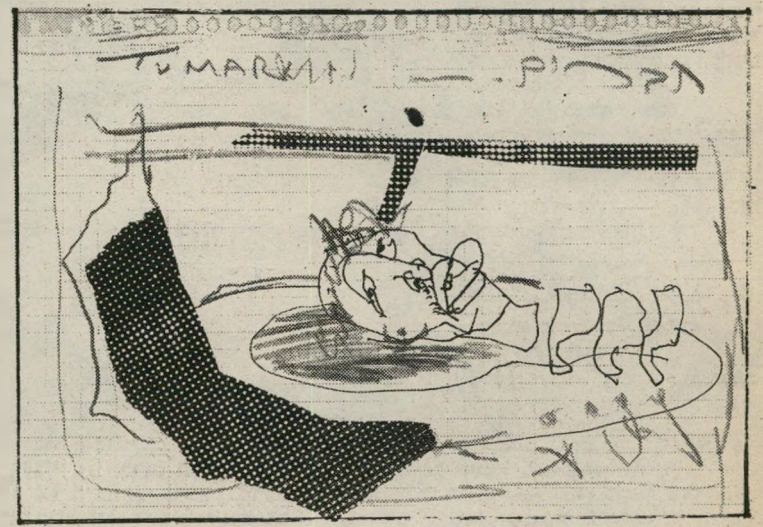

זקן: את לא צריכה להעליב את האורחים שלנו.
שור: אני מוחה.
כבש: אני דורש שתיקח אותי הביתה.
שור: אולי נשמע קודם את סוף הסיפור?
כבש: לא מעניין אותי הסוף. חשבתי שאנח'נו כאן בין ידידים.
אשה: אבל זה היה מומן?
כבש: לא משנה. עוול זה עוול. אפילו אם זה היה מומן.
שור: אשתי רגישה מאד לעוולות. כשהיא נזכרת בעוול שנעשה לה היא לא יכולה להירגע. אפילו אם זה היה לפני מאה שנה.
אשה: אבל עכשיו זה גן פורח! ממש גן עדן, יש מאין.
זקן: טוב, אז שחשתי כבש. אז מה אפשר לעשות? אולי רצינו שנשחט את הילד שלנו?
אשה: (פורצת בבכי): ילדי המיסכן!
שור: אשתי מתרגשת מפני שהיא סמל. (ממשיכה לבכות) ילדי המיסכן! איוה חינוך נפלא הוא קיבל בבית! איוה הכנסת אורחים! אני זוכרת איך שהם באו ואיך הצעתי להם את המיטה, איך רחצתי להם את הרגליים, איך הכנתי להם תה ועוגות, איך הסקתי את האח ועשיתי להם צלעות על הגריל!
זקן: אשתי מבשלת לא נורמלי.
אשה: אחר כך אפילו נכנסתי איתם למיטה ושכנתי עם שלושתם. זה היה אלוהי.
זקן: בסוף לקחו את כולנו אל מחנה הריי כוז.
אשה: לא התחשבו בכלל בזכויות שלנו.
זקן: ובעבר שלנו.
שור: אין צדק בעולם.
זקן: לנו אתה מספר? בשביל מה הזמנו אתכם למסיבה?
אשה: זאת מסיבה לכבוד הצדק.
זקן: הם לקחו את כולנו כמו צאן לטבח.
שור: אני מרגיש הורהות עמוקה עם המא'בק שלכם.
נערה: למה לא נותנים כאן לשתות.
זקן: זה רעיון! למלא את הכוסות! (הוא ממלא כוסות ומניח לכולם)

כולם. נפשם תצא עד כלות, מתוחים כמו גיד ישן, קשת ניאנדרטלית שהמתינה ארבעים אלף שנה מתחת לקרח רק בכדי להתפורר במאמץ אחרון. איוה צחוק, בחיי, איוו בדיתה. אני נומעת אותם נושפים ולוהטים, רמס החולה והאיתי מפוצץ את תופי אוזניהם, הם הולכים למות על החבל, מוות של תיקווה. בואו, זקנים שלי, בואו אל המוות. אני אשתה את פל'י טת הזרע האחרונה שלכם. אני כל כך צמאה!

שור: ואחר כך תחתכי את החבל?
נערה: כמו כלום. ואני אנסר לך את הראש ואת הקרניים ואתלה אותם על הקיר.
זקן: ואני?
נערה: אותך יאכלו הכלבים.
זקן: אני נקרע בין הפחד והתשוקה.
שור: אולי החבל ייקרע בעצמו.
זקן: אולי עוד פעם.
נערה: אתם באים?
זקן: (היא קושרת את שניהם בחבל, מוציאה אותם מהבימה)
כבש: ומה אנחנו נעשה עכשיו?
אשה: אני לא יודעת. יכול להיות שיבואו אורחים. אני אשחט אותך ואכין להם מטעמים.
כבש: אני השעיר לעזאזל.
זקן: (האשה קושרת את הכבש בצווארו, נוהנת אותו החוצה מהבימה).
איש: על הצלב, לבדו על הבימה. ואו, כאשר הכל נגמר, אני יורד לי בשקט בלילה ומתחיל לפסוע לבדי בין מצבות העולם. עוצוב לבד, וקר בלילה, ואין מי שיאיר את הדרך. אני ש' לעצמי שירים שמעולם לא חוב' רו. שירי מרוח של נמלים ככוכבים הרחוקים שאותם ראיתי בלילות הש' חורים הארוכים. סחור סחור אני פ' סע, מלס'ף מצבה ובוכה, קוטף פרח ומרהרר, אני הנראה ואינו רואה. לפעמים אני דוהר בראש צבאות אדירים לגאול את קברי. לפעמים אני נופל בחרב המאמינים, או חרבו הכופרים. לפעמים אני בת'יקול שגורי

כבש: זה תמיד ככה בסוף.
אשה: את יודעת מה הם עושים במושבי הזקנים?
כבש: בטח שאני יודעת. אני הולכת קבוע לראות. זה מביא אותי לידי התרגי שות של חמלה.
אשה: הם תולים את עצמם בצוואר. וברגע שהנשמה כמעט נפרדת מהגוף, יש להם מין פליטת זרע אחרונה.
כבש: זה נס הויקנה.
אשה: ואו הזקן השני חותך מהר את החבל. ואחר כך הם מתחלפים.

כבש: חיים משוגעים.
נערה: אני רוצה אוריגיה.
כבש: ידעתי.
נערה: אני רוצה להיות חלום. הקבר הפתוח שאליו נשפכים כל זרמי התאוה. חלל ריק שבו החלום נופל ללא הרף ולעולם אינו משיג את הקרקעית. חור המגעול, טבעת הקסמים, הנעל של זמרת האופרה שאליה נשפך יין המעריצים, עיגול ארום ולוהט של תשוקה מדומיינת, לח ונוסף וחם ופר עם ושעיר ומסריה. הם ייטפטפו אלי,

נערה: הוא הבטיח לי מסיבת גסיסה.
אשה: כולם אותו הרבר.
כבש: להבטיח, זה מה שהם יודעים.
נערה: הוא הבטיח לי שזאת תהיה מסיבה לא נורמלית.
כבש: לי הוא הבטיח תחתונים ממשי.
זקן: הוא הבטיח לי מקלות גולף וכובע עם נצונות.
נערה: יש לי הצעה מגונה.
זקן: כבר חשבתי על זה.
שור: אני מודה שגם בלבי עלה היריהור.
אשה: עוד פעם?

עה, או חיוך ללא זיכרון. אני ההלך שחור העיניים הלוהטות שבת הארון ברחה אחריו. אני שט בספינה האפלה הנעה לנצח על פני הימים ללא רוח במפרשיה. כליל סהר אני זוחל בין הקוצים וצופה אל הבית שעל הגיב' עה. אולי זה הבית האחרון, אולי זוהי הגיבעה האחרונה. אולי עוד נותר מישהו, אולי עוד יש משהו. לפעמים אני תומר לי לצון ומתין קצף זועם כנביא. הוי אתם שם, אני אומר, גורו לכם, אני אומר. ואני מסתער מכין הקוצים ורץ כמטורף אל עבר הבית שעל הגיבעה לקחת אותו בסערה. אולי יהיה זה הבית האחרון שעל הגיבעה האחרונה. על כל גיבעה גבוהה וחתת כל עץ רענו אני שוכב, מלקק את פצעיי וגוסס. כל הלילה אני גוסס, ואין קץ ללילה הנציח הזה. וכאשר נדם הד החרפה וקול ענות התרועה ואת הבכי היתום נשא הרוח וגם לתולעת אין תוחלת, אז אני שוב יורד לי למטה, מחפש את פשר התנור עה הפוכה, זאת החותרת על עבר הסוף שכבר היה מעולם לא הייתי, לעולם לא אהיה. אני האמנות בת האלמוות, האמונה המגוחכת של הנמשל המא' מין שיש לו-משל. וכך אני גוסס, וכך אני זוחל בתוך השרה הזה שאינו אלא רחם אפל, ואני עובר מקופל בזיכ' רונות, ושוב אני נולד. יהיה טוב. תהיה לנו דירה של אר' בעה חררים, נגור כאושר ובעושר, נעשה חיים. ניסע לבקר דורות רחוקות. הוי, אלי, אלי, למה עזבתני? מ ס כ

רישומים
 יגאל
 תומרקין